

Stiftelsesklagenemnda

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse i sak 2026/0102

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse av klage av 11. november 2025 fra Bærum Boligspareklubb for Eldre (org.nr. 982 149 452) på Stiftelsestilsynets vedtak av 22. oktober 2025.

Saken gjelder Stiftelsestilsynets vedtak om godkjenning av Bærum kommunes søknad om omdanning av bestemmelser om bruk av gavemidler som er knyttet til Hans Øverlands vei 19-29.

Spørsmålet i klagesaken er om Bærum Boligspareklubb for Eldre (heretter også «klager» eller «BBE») har rettslig klageinteresse i saken, og om Stiftelsestilsynet i så tilfelle kunne godkjenne omdanningen etter stiftelsesloven § 55 første ledd bokstav a, jf. §§ 46 første ledd og 47.

1 Stiftelsesklagenemndas kompetanse og sammensetning

Stiftelsesklagenemndas kompetanse er fastsatt i lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) § 7a. Etter bestemmelsen avgjør Stiftelsesklagenemnda klager på enkeltvedtak som er fattet av Stiftelsestilsynet i samsvar med blant annet stiftelsesloven.

Stiftelsesklagenemnda kan prøve alle sider av saken, jf. lov 10. februar 1967 om behandlingsmåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven) § 34. Klagen er fremsatt i rett tid og vilkårene for å behandle klagen er til stede, jf. forvaltningsloven §§ 29 og 32.

Ved Stiftelsesklagenemndas behandling og avgjørelse av klagen deltok lederen Gudmund Knudsen og medlemmene Kamilla Silseth og Henning Sollid.

2 Sakens bakgrunn i hovedtrekk

Bærum kommune søkte 5. desember 2024 om omdanning av bestemmelser om bruk av gavemidler som er knyttet til Hans Øverlands vei 19-29. Stiftelsestilsynet fattet 22. oktober 2025 vedtak om å godkjenne omdanning i medhold av stiftelsesloven § 55 første ledd bokstav a, jf. §§ 46 første ledd bokstav a og d og 47 første ledd.

Bakgrunnen for saken er at Caroline Øverland i gavebrev 2. juni 1920 ga en pengegave på 200 000 kroner til Bærum kommune for å opprette stiftelsen Hans Øverland og Hustrus Mindes legat. Formålet med stiftelsen var å oppføre «*et hjem for eldre Bærumfolk, som tidligere har set bedre dage [...]*». Etter samtykke fra Caroline Øverland ble stiftelsens midler i 1924 brukt til å kjøpe gården Ekeberg, gnr. 8 bnr. 2 i Bærum kommune. På 1960-tallet oppførte stiftelsen aldersboliger på eiendommen, inkludert Hans Øverlands vei 19-29.

Kommunen søkte 5. januar 1994 om å oppløse Hans Øverland og Hustrus Mindes legat og et annet legat. I den forbindelse understreket kommunen at den ville forplikte seg til å videreføre legatenes formål, slik disse kom til uttrykk i statuttene. Fylkesmannen i Oslo og Akershus godkjente oppløsningen 10. februar 1994, og traff slikt vedtak:

«Med hjemmel i stiftelsesloven § 32, jfr. §§ 35 og 36, samtykker fylkesmannen at legatene oppløses og at den videre drift ivaretas av Bærum kommune.»

Det framgår av Fylkesmannens vedtak at det ved avgjørelsen ble lagt vekt på at Caroline Øverlands intensjon videreføres idet kommunen «[...] har forpliktet seg til dette».

Postadresse:

Postboks 511 Sentrum
5805 Bergen

Besøksadresse:

Zander Kaaes gate 7
5015 Bergen

Telefon: +47 55 19 30 00 post@knse.no

Det er dette vedtaket Bærum kommune søkte om å få endret, og som Stiftelsestilsynet godkjente i sitt vedtak 22. oktober 2025. Vedtaket lyder:

«Forpliktelsene som påligger Bærum kommune etter Fylkesmannen i Oslo og Akershus' vedtak av 10. februar 1994 om oppløsning av stiftelsen Hans Øverland og Hustrus Mindre endres til:

Netto salgsinntekt av gnr. 8 bnr. 983 og bnr. 984 kan bare benyttes til kjøp av utleieboliger til personer over 70 år og til fellesarealer i boligprosjekter med aldersvennlige boliger.»

Stiftelsestilsynets vedtak ble 11. november 2025 påklaget av foreningen Bærum Boligspareklubb for Eldre (heretter «klager» eller «BBE»). Den 8. desember 2025 sendte Bærum kommune Stiftelsestilsynet kommentarer til klagen.

Stiftelsestilsynet vurderte klagen, men fant ikke grunn til å omgjøre vedtaket. Tilsynet oversendte saken til Stiftelsesklagenemnda for endelig avgjørelse 16. januar 2026.

Under forberedelsen av klagesaken for Stiftelsesklagenemnda tok nemnda ved Klagenemndssekretariatet i brev 13. februar 2026 til klager, Bærum kommune og Stiftelsestilsynet opp spørsmålet om klager hadde «rettslig klageinteresse» i saken, jf. forvaltningsloven § 28 første ledd. Klager svarte på henvendelsen 19. februar 2026 og kommunen svarte 5. mars 2026.

Stiftelsesklagenemnda holdt nemndsmøte og avgjorde saken 26. mars 2026.

3 Stiftelsestilsynets vedtak

Stiftelsestilsynets vedtak er gjengitt over. I vedtaket viser tilsynet til at det er forutsetningene som Fylkesmannen satte i vedtaket i 1994 om oppløsning av stiftelsen som søkes omdannet. Tilsynet legger til grunn at kommunen forpliktet seg til å eie og drifte boligene kommunen mottok fra stiftelsen. Kommunen forpliktet seg videre til å leie ut boligene til eldre «Bærumfolk» som kan stille seg selv og som ikke trenger stadig pleie. Kommunen søker om å endre forutsetningene for vedtaket slik at den kan selge eiendommene som den mottok fra stiftelsen. Det betyr at kommunen ikke lenger vil eie og drive de aktuelle eiendommene. I søknaden opplyser kommunen om at de aktuelle aldersboligene saken gjelder er 34 boliger som i sin tid ble oppført av stiftelsen på eiendommene gnr. 8 bnr. 983 og bnr. 984. Kommunen begrunner søknaden med at bygningsmassen er fra 1960-tallet, og har en helt annen teknisk standard enn det som i dag kreves for en livsløpsbolig. Kommunen mener at det er behov for betydelig oppgradering av boligene, og de kan ikke brukes slik de nå er.

Dette gir etter tilsynets vurdering grunnlag for å omdanne Fylkesmannens vedtak fra 1994. I vurderingen har tilsynet sett hen til at det ikke var Caroline Øverland som ga de aktuelle eiendommene til stiftelsen, men at disse ble kjøpt av stiftelsen etter at gaven var gitt og stiftelsen var opprettet. At formålet skulle utøves som eierskap til akkurat disse eiendommene, synes derfor ikke å ha vært vesentlig vektlagt på tidspunktet for opprettelsen av stiftelsen. Dette er tilfelle selv om det framgår av dokumentene i saken at Caroline Øverland samtykket til det aktuelle kjøpet fire år etter stiftelsen var opprettet. Tilsynet vurderer det slik at vilkårene for omdanning i stiftelsesloven § 46 første ledd bokstav a og d er oppfylt.

I vedtaket viser tilsynet til at endringene det søkes om så langt som mulig skal tilpasses det opprinnelige formålet eller siktemålet, jf. stiftelsesloven § 47 første ledd. Omdanningen må ikke gå lenger enn omdanningsgrunnen tilsier. I lys av dette prinsippet vurderer tilsynet om det vil være en mindre inngripende endring om de aktuelle verdiene overføres til en ny eier som er villig til å oppfylle de forpliktelsene som Fylkesmannen satte for mottak av gaven. Både Ekeberg Seniorforening og Bærum Boligspareklubb for Eldre hadde overfor tilsynet gjort

gjeldende at den sistnevnte foreningen er en potensiell ny eier av verdiene. Det blir vist til at boligspareklubben arbeider målrettet for å sikre at eldre i Bærum har tilgang til gode, trygge og tilpassede boliger, og dermed er en naturlig viderefører av de verdier og hensikter som lå bak opprettelsen av Hans Øverland og Hustrus Mindes legat. Boligspareklubben opplyste overfor tilsynet at den hadde som formål å sette medlemmene sine i stand til å skaffe seg egnede eldreboliger. I dette ligger det at klubben skal arbeide for at medlemmene skal kunne kjøpe seg egen bolig. Tilsynet kunne imidlertid ikke se at Øverland hadde som intensjon med sin gave til stiftelsen å gi støtte til at privatpersoner skulle kunne kjøpe egen bolig. Tilsynet kunne derfor ikke se at en overføring av verdien til boligspareklubben ville være en mindre inngripende omdanning enn de endringene som kommunen hadde foreslått.

Tilsynets vurdering er at kommunens forslag til bruk av midlene ligger innenfor det skjønnsrommet som stiftelsesloven § 47 første ledd gir eier av midlene.

4 Klagers anførsler

Klagers anførsler kan oppsummeres slik:

- Klager anfører at vilkårene for omdanning ikke er oppfylt, og understreker i denne forbindelse at adgangen til omdanning etter stiftelsesloven § 46 er snever. I den sammenheng viser klager til vilkåret om at formålet «ikke lar seg etterleve» i stiftelsesloven § 46 første ledd bokstav a. Klager påpeker at kapitalen er til stede, men den er bundet i eiendom. Den er ikke utilstrekkelig til å oppfylle formålet. Stiftelsens formål er verken ulovlig eller skadelig, og behovet for formålet er heller ikke bortfalt, jf. G. Knudsen, *Lovkommentar til stiftelsesloven*, Rettsdata, 2024, note 252.
- Videre anfører klager at tilsynet har lagt til grunn en feilaktig vurdering av de faktiske forholdene i saken. Stiftelsen anskaffet eiendommen gnr. 8 bnr. 2 i Bærum kommune. Kjøpet omfattet et vesentlig større areal enn det Caroline Øverland opprinnelig forutsatte i sitt gavebrev, der hun anslo et areal på om lag 20-30 mål. Klager viser i denne sammenheng til at det ifølge grunnboken har funnet sted et betydelig antall utparselleringer fra eiendommen. Inntektene fra disse salgene skulle i henhold til statuttene ha blitt benyttet til løpende vedlikehold og rehabilitering av boligene. Når stiftelsen var gjeldfri, skulle overskuddet anvendes til utvidelse av institusjonen.
- Kommunen hevder at det bare er de fradelte eiendommene med gnr. 8 bnr. 983 og bnr. 984 som omfattes av stiftelsen. BBE mener dette er en feil tolkning. Stiftelsen eide hele eiendommen som ble ervervet med stiftelsens midler.
- Når det gjelder spørsmålet om rettslig klageinteresse som Klagenemndssekretariatet tok opp i brev 13. februar 2026, viser klager i brev 19. februar 2026 til at BBEs formål er å etablere boligfelleskap som fremmer selvstendighet, livsglede og trygghet, og som bidrar til at eldre kan bo lenger i egen bolig. Stiftelsen Hans Øverland og Hustrus Mindes legat ble opprettet for å støtte boliger for eldre i Bærum kommune. Klager påpeker at det foreligger et klart sammenfall mellom stiftelsens formål og BBEs virksomhet. Begge har som mål å legge til rette for egnede og tilgjengelige boliger for eldre i kommunen, og dette etablerer en direkte interesse i hvordan stiftelsens midler forvaltes og omdannes. Klager mener at en omdanning av stiftelsen vil ha konkrete og praktiske konsekvenser for BBEs virksomhet. Dersom midlene ikke lenger skal benyttes til eldreboliger, reduseres de samlede ressursene som er tilgjengelige for å realisere slike tiltak i kommunen. Dette vil svekke mulighetene for samarbeid, utvikling og gjennomføring av boligtiltak rettet mot eldre. Eksistensen av en lokal aktør, slik som BBE, som aktivt arbeider for å etablere boliger for eldre, tilsier at det fortsatt er mulig

realisere stiftelsens formål fremover. Klager mener derfor at BBE har rettslig klageinteresse i saken.

- Klager mener også at BBE «berøres av omdanningen» slik at foreningen skulle vært hørt etter stiftelsesloven § 49. BBE har et formål som sammenfaller med stiftelsens formål, og driver konkret virksomhet innenfor det samme området. Klager mener derfor at det er naturlig å anse BBE som en aktør som berøres direkte av omdanningen.

5 Stiftelsestilsynets innstilling i klagesaken

Stiftelsestilsynet har i sin innstilling av 16. januar 2026 opprettholdt sitt tidligere vedtak i saken, og fastholder i det vesentlige begrunnelsen for vedtaket. Tilsynet har følgende ytterligere bemerkninger:

- Tilsynet har, under noe tvil, kommet til at klager har rettslig klageinteresse i saken, jf. forvaltningsloven § 28 og lov 17. juni 2005 nr. 90 om mekling og rettergang i sivile tvister (tvisteloven) § 1-3 andre ledd. I vurderingen har tilsynet sett hen til Stiftelsesklagenemndas avgjørelse i STKN-2017-293, samt det forhold at Bærum kommune ikke har kommet med innsigelser mot at klager har rettslig klageinteresse.
- Tilsynet viser til klagers anførsel om at kommunen har akseptert forpliktelser ved mottak av eiendommene i 1994. Tilsynet bemerker at aksept av forpliktelser vil være utgangspunktet for enhver søknad om omdanning etter stiftelsesloven § 55 første ledd bokstav a.
- Videre påpeker tilsynet at klagers anførsler om lovforståelsen knytter seg til stiftelsesloven § 46 første ledd bokstav a. Tilsynet viser til at det også mener at vilkårene i § 46 første ledd bokstav d er oppfylt.
- Klager har vist til at det kan bli aktuelt å utvide klagers tilbud til å inkludere utleieboliger. Tilsynets vurderinger er basert på de forholdene som forelå på vedtakstidspunktet, og så lenge klagers formål ikke omfatter utleieboliger, kan ikke tilsynet legge vekt på potensielt endrede forhold i framtiden hos klager eller andre.
- Tilsynet bemerker også at tilsynets kontroll av innholdet i et omdanningsvedtak bare er en legalitetskontroll, og ikke en hensiktsmessighetsvurdering. Tilsynet skal bare etterse om søker holder seg innenfor den skjønsmarginen som stiftelsesloven § 47 første ledd oppstiller.

6 Bærum kommunes merknader til spørsmålet om rettslig klageinteresse

Bærum kommune sendte inn merknader til spørsmålet om rettslig klageinteresse 5. mars 2026. Kommunen mener at det samlet sett er tvilsomt om BBE har rettslig klageinteresse i saken. BBEs interesse i saken er ikke knyttet til utfallet av klagesaken, men et hypotetisk, etterfølgende hendelsesforløp som forutsetter at kommunen vil samarbeide med BBE. Kommunen mener at det ikke er tilstrekkelig til at BBE har et reelt behov for å få sitt krav avgjort.

Kommunen mener også at BBE ikke har en tilstrekkelig tilknytning til saken. En avgjørelse i BBEs favør er ikke egnet til å sette BBEs medlemmer i stand til å skaffe seg aldersboliger, og en slik avgjørelse er heller ikke egnet til å bidra til BBEs arbeid om å skaffe til veie slike boliger.

7 Stiftelsesklagenemndas syn på saken

Saken gjelder klage 11. november 2025 fra Bærum Boligspareklubb for Eldre over Stiftelsestilsynets vedtak 22. oktober 2025.

I innstillingen 16. januar 2026 kom Stiftelsestilsynet, under noe tvil, til at klager har rettslig klageinteresse i saken. Det følger av forvaltningsloven § 34 første ledd at «[d]ersom vilkårene for å behandle klagen ikke foreligger, skal klageinstansen avvise saken, jfr. dog § 31. Klageinstansen er ikke bundet av at underinstansen har ansett vilkårene for å foreligge.»

Stiftelsesklagenemnda tar først opp spørsmålet om BBE har klagerett i saken. Det følger av forvaltningsloven § 28 første ledd at «en part eller annen med rettslig klageinteresse i saken [...]» har klagerett.

Det er på det rene at klager i denne saken ikke er part. Det er forutsatt av departementet i forarbeidene til ny forvaltningslov – under gjennomgangen av gjeldende rett – at organisasjoner ikke får partsstilling med mindre saken er rettet mot organisasjonen selv, heller ikke når vedtakets innhold berører organisasjonens formål, jf. Prop. 79 L (2024–2025) Lov om saksbehandlingen i offentlig forvaltning (forvaltningsloven) s. 107. Spørsmålet er derfor om klager har rettslig klageinteresse i saken.

Forvaltningsloven inneholder ingen definisjon av uttrykket «rettslig klageinteresse». Det fremgår imidlertid av forarbeidene til loven at uttrykket «rettslig klageinteresse» skal svare til uttrykket «rettslig interesse» i tvistemålsloven av 1915 § 54, jf. Ot.prp. nr. 38 (1964–1965) Om lov om behandlingsmåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven) s. 99. Dette er begrunnet i at «[d]et synes naturlig at alle som har denne søksmålskompetanse, også gis rett til å påklage vedtaket». Tvistemålsloven er senere erstattet av tvisteloven, men det er forutsatt at den nye terminologien i tvisteloven § 1-3 ikke gir grunn til å fravike dette utgangspunktet, jf. Prop. 79 L (2024–2025) s. 279 og Eckhoff og Smith: Forvaltningsrett, (2022) s. 306. Vilket skal dermed forstås i lys av den gjeldende tvisteloven § 1-3, som bestemmer at den som reiser saken må påvise «et reelt behov for å få kravet avgjort overfor saksøkte [...] ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partenes tilknytning til det».

Etter tvisteloven § 1-3 gjelder et tilknytningskrav mellom klager og saken. I forarbeidene til forvaltningsloven § 28 er det tilsvarende tilknytningskravet formulert slik at «vedtaket må berøre hans rettsstilling på en slik måte at det er rimelig og naturlig at han får adgang til å klage over vedtaket», jf. Ot. Prp. nr. 38 (1964-1965) s. 97. Justisdepartementets lovavdeling har i tolkningsuttalelse 2006/05522 lagt til grunn at utgangspunktet er at klageren har rettslig klageinteresse dersom han har en viss aktuell tilknytning til saken og saksutfallet, og at klagerens interesse i saken må ha en slik art og styrke at det er rimelig å gi klagerett. Videre har Sivilombudet i sak 2019/4519 uttalt at terskelen ikke er høy. Det vil, som hovedregel være tilstrekkelig at vedtaket har betydning for klagerens rettigheter, slik at vedkommende har en viss interesse i å få medhold.

Det var sikker rett også etter bestemmelsen i den tidligere tvistemålsloven av 1915 § 54 at foreninger, organisasjoner mv. kunne gå til søksmål, ikke bare om organisasjonens egne plikter og rettigheter, men også i stor utstrekning til ivaretagelse av de interesser organisasjonen skal fremme, se note 1 til tvisteloven § 1-4 i Schei mfl.: Tvisteloven, lovkommentar, Juridika, sist oppdatert 1. mars 2025.

Tvisteloven § 1-4 inneholder nå en spesialbestemmelse om søksmålsadgangen for organisasjoner mv. Etter bestemmelsen kan organisasjoner mv. reise søksmål «om forhold som det ligger innenfor organisasjonens formål og naturlige virkeområde å ivareta». I juridisk teori er det lagt til grunn at dette vilkåret også må være oppfylt dersom organisasjoner skal ha klagerett etter forvaltningsloven § 28, jf. Marius Stub, Karnov lovkommentar til forvaltningsloven § 28, note 3 der det videre heter om organisasjoners klagerett:

«For det første vil klagerett bare foreligge dersom saken gjelder «forhold som det ligger innenfor organisasjonens formål og naturlige virkeområde å ivareta», jf. tvisteloven

§ 1-4 første ledd. Dette må vurderes med utgangspunkt i organisasjonens vedtektsfestede formål og arbeidsfelt i praksis. Deretter må vedtakets virkninger holdes opp mot de interesser organisasjonen tar sikte på å varetå, jf. Ot.prp. nr. 51 (2004–2005) s. 367 og HR-2021-417-P avsnitt 131.»

For å avgjøre hvorvidt BBE har rettslig klageinteresse er det dermed av betydning om foreningen ut fra formål, virksomhet og representativitet har en slik tilknytning til saken at klagerett foreligger, se jf. Rt-2003-833 avsnitt 43.

BBE er en ideell forening som ble stiftet 22. oktober 1981. BBE er derfor en organisasjon som kan ha søksmålsadgang etter tvisteloven § 1-4, og derfor også kan ha klagerett etter forvaltningsloven § 28.

Spørsmålet blir så om BBE oppfyller de nærmere vilkårene for å ha klagerett overfor Stiftelsestilsynets vedtak om endring av vilkårene som ble satt overfor Bærum kommune i Fylkesmannens vedtak 10. februar 1994 da Hans Øverland og Hustrus Mindes legat ble oppløst og eiendommene overtatt av kommunen. BBE har følgende formål ifølge vedtektene § 1:

«Formålet med Bærum Boligspareklubb for Eldre er å sette pensjonister og vordende pensjonister i stand til å skaffe seg aldersbolig ved forhåndsoppsparing av nødvendig egenkapital og å arbeide for å skaffe tilveie slike boliger.»

Vilkårene for å bli medlem av BBE er at søkeren har fylt 40 år, og har en samlet botid på minst ti år i Bærum kommune etter fylte 18 år, jf. vedtektene §§ 2 og 3. Bolig kan tildeles medlemmer som har fylt 55 år, jf. vedtektene § 4. Medlemskap er personlig, og det enkelte medlem må selv inngå avtale med sin bank om automatisk trekk av den til enhver tid gjeldende årskontingent. Medlemmet må dermed ha betalt kontingent i minst ti år og ha fylt 55 år, før tildeling av bolig er aktuelt. Videre går det fram av vedtektene § 4 at «[b]oligen tildeles av boligspareklubbens styre etter medlemsansiennitet». Det er dermed ikke alder og behov som avgjør om medlemmet kommer i en slik posisjon at tildeling av bolig er aktuelt, men antall år vedkommende har vært medlem og betalt kontingent til klubben.

Saken gjelder kommunens forpliktelse til selv å eie og drive boligene kommunen overtok fra stiftelsen Hans Øverland og Hustru Mindes legat da dette ble oppløst i 1994, og til å leie ut boligene til eldre «Bærumfolk» som kan stille seg selv og ikke trenger stadig pleie. Kommunens forpliktelse er i hovedsak en videreføring av den tidligere stiftelsens formål. Målgruppen omfatter også medlemmene i BBE som foreningen har til formål å skaffe bolig. Det betyr imidlertid ikke – slik BBE gjør gjeldende i brev 19. februar 2026 – at det er et «klart formålssammenfall mellom legatet og BBE sin virksomhet». Mens målgruppen for Bærum kommunes forpliktelse gjelder eldre folk i Bærum i sin alminnelighet, er BBEs formål begrenset til å skaffe medlemmene bolig basert på medlemsansiennitet. I det nevnte brevet heter det riktignok at BBE har som formål «å etablere boligfellesskap som fremmer selvstendighet, livsglede og trygghet, og som bidrar til at eldre kan bo lenger i egen bolig». Denne målsettingen kan imidlertid ikke leses løsrevet fra foreningens formål, men må naturlig leses i sammenheng med BBEs egne boligprosjekter som ledd i å skaffe medlemmene bolig.

BBEs virksomhet skiller seg også fra den forpliktelsen som påligger Bærum kommune ved at mens kommunen selv skal eie boligene som stilles til disposisjon for eldre, skal BBE etter sitt formål sette medlemmene i stand til å skaffe seg bolig ved på forhånd å ha spart opp nødvendig egenkapital. Skal virksomheten utvides til også å omfatte utleieboliger må formålet endres etter de reglene som gjelder for dette.

I vurderingen av om klager har rettslig klageinteresse, er det relevant å se hen til om det at klager eventuelt får medhold, vil bidra til oppfyllelsen av klagers formål, jf. Stiftelsesklagenemndas avgjørelse i sak 2025/1575 (Vern Åstveitskogen). I den saken kom

nemnda til at foreningen Vern Åstveitskogen hadde klageadgang på Stiftelsestilsynets vedtak om unntak fra vedtektene til Stiftelsen Rasmus Meyers Legat. Nemnda viste blant annet til Høyesteretts avgjørelse i HR-2024-837-U (Redd Ullevål Sykehus). I sak 2025/1575 uttalte nemnda følgende:

«I tråd med ankeutvalgets kjennelse i HR-2024-837-U ser Stiftelsesklagenemnda det slik at dersom klagen i saken her fører fram, vil dette bidra til oppfyllelsen av Vern Åstveitskogens formål. Som nevnt over er Stiftelsestilsynets vedtak et viktig ledd i en etterfølgende reguleringsplan som åpner for utbygging av arealet. Nemnda ser det slik at foreningen er en naturlig ivaretaker av interessen om å verne rekreasjonsmulighetene i Åstveitskogen og dermed – i tråd med ankeutvalgets kjennelse – at foreningen har tilstrekkelig tilknytning til saken slik at det foreligger rettslig klageinteresse.»

BBE har påklagd selve omdanningsvedtaket. Dersom BBE skulle vinne fram med klagen, vil det bety at kommunen fortsatt må eie og drive de eldreboligene kommunen overtok i 1994. Dette vil i seg selv ikke forplikte kommunen til å samarbeide med BBE, og langt mindre overdra eiendommene til foreningen. En omgjøring av Stiftelsestilsynets vedtak vil derfor ikke bidra til realiseringen av BBEs formål som er å skaffe medlemmene egen bolig.

Etter BBEs syn har Bærum kommune forvaltet eiendommene på en måte som ikke er i samsvar med den tidligere stiftelsens formål, og dermed – etter det Stiftelsesklagenemnda forstår – heller ikke i samsvar med de vilkårene som er satt for Bærum kommunes overtakelse av eiendommene. Nemnda går ikke nærmere inn på dette spørsmålet fordi det under enhver omstendighet ikke er av betydning for spørsmålet om BBE har rettslig klageinteresse. Det at kommunen etter BBEs syn i et samarbeid med foreningen kunne ha brukt eiendommene på en måte som samsvarer bedre med de vilkårene som Fylkesmannen i vedtaket i 1994 pålegger kommunen, gir ikke BBE en slik tilknytning til saken at det gir BBE klagerett. Om tilsynets vedtak hadde blitt omgjort, var det i tilfelle kommunen som selv måtte vurdere hvordan den skulle forvalte eiendommene. Nemnda har etter dette kommet til at saken ikke ligger innenfor BBEs «formål og naturlige virkeområde å ivareta», jf. tvisteloven § 1-4. Klager har dermed ikke rettslig klageinteresse etter forvaltningsloven § 28, jf. tvisteloven §§ 1-3 og 1-4.

BBE har også anført at foreningen har rettslig klageinteresse etter stiftelsesloven § 49. Bestemmelsen lyder:

«Før Stiftelsestilsynet eller den som i tilfelle er gitt omdanningsmyndighet etter vedtektene, treffer vedtak om omdanning, skal det innhentes uttalelse fra oppretteren, hvis ikke det er oppretteren selv som har søkt om omdanning. Hvis oppretteren er død, skal det om mulig innhentes uttalelse fra slektninger og andre som har stått ham eller henne nær, og fra organisasjoner, offentlige myndigheter og andre som berøres av omdanningen. Det skal også innhentes uttalelse fra styret, hvis ikke det er styret selv som skal treffe vedtaket, eller det er styret som har søkt om omdanning.»

Stiftelsesklagenemnda kan ikke se at omdanningsvedtaket berører BBE på en slik måte at foreningen skulle blitt hørt etter stiftelsesloven § 49 andre setning. Det vises forsåvidt til drøftelsen ovenfor av spørsmålet om BBE har rettslig klageinteresse. Det foreligger derfor allerede av denne grunn ingen saksbehandlingsfeil som kan gi BBE rettslig klageinteresse.

Stiftelsesklagenemndas konklusjon etter dette er at BBE ikke har rettslig klageinteresse i saken. Klagen må derfor avvises.

8 Vedtak

Stiftelsesklagenemnda fatter etter dette følgende vedtak:

Klagen avvises. Stiftelsestilsynets vedtak 22. oktober 2025 opprettholdes.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Vedtaket er enstemmig.

Oslo, 26. mars 2026

Gudmund Knudsen
Leder

Dokumentet er elektronisk godkjent og har ingen signatur